

επελθούσα οικονομική ανισορροπία τῶν δημοσιῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων ἐν τῷ Προϋπολογισμῷ τοῦ κράτους. Πρὸς θεραπείαν τοῦ παθολογικοῦ τούτου φαινομένου οὐχὶ ἀξιοκαταταφρόνητος ἐτελέσθη ἐργασία κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη, ἐξ ἧς προσδοκῶνται τὰ βέλτιστα ἐν βραχείῳ χρόνῳ. Ὅτι μόνον ἀπαιτεῖται σήμερον εἶνε ἢ κυβερνητικὴ μονιμότης πρὸς ἐφαρμογὴν διοικητικοῦ καὶ οικονομικοῦ συστήματος, δυναμένου τέλειον νὰ ἄρῃ τὰς ὑφισταμένας δυσχερείας, νὰ προαγάγῃ δὲ τὰ ἠθικὰ καὶ ὑλικά συμφέροντα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐπιδιώκοντος ἀκαταπαύστως τὸ ἔθνικόν αὐτοῦ ἐν τῷ βίῳ τῶν νεωτέρων λαῶν μέλλον, ἄξιον κατὰ πάντα τῶν παραδόσεων αὐτοῦ καὶ τῶν πλεονεκτημάτων.

Πρωτίστως τὸ πρόβλημα τοῦτο ἔσται τὸ πρόβλημα τῆς δευτέρας εικοσιπενταετηρίδος τῆς τοσοῦτον ὑπ' ἀγαθούς οἰωνούς ἀρξάμενης καὶ χωρησάσης βασιλείας τοῦ Γεωργίου. Ὁ πρὸ εικοσιπενταετίας κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἀνακηρυχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων μέλλων νὰ ἐορτάσῃ τὸ ἀργυροῦν τῆς βασιλείας αὐτοῦ Ἰωβιλαίον, ρίπτων τὸ βλέμμα αὐτοῦ πρὸς τὸ διαρρυσαν παρελθόν, δὲν δύναται ἢ νὰ καταληφθῆ ἐξ εὐχαριστήσεως ἐπὶ τοῖς τελεσθεῖσι κατ' αὐτό. Ἄλλ' ὅπως τὸ ἔθνος, οὔτε ὁ βασιλεὺς αὐτοῦ ἐπλήρωσεν εἰσέτι τέλειον τὴν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὀρισθεῖσαν ἱστορικὴν ἐντολήν του. Καὶ εἶνε μὲν σπουδαῖον χρονικὸν διάστημα μία εικοσιπενταετία ἐν τῷ βίῳ ἐνὸς ἀνθρώπου, ἀλλ' εἶνε ἐλάχιστον χρονικὸν σημεῖον ἐν τῷ ἱστορικῷ βίῳ ἐνὸς ἔθνους. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος τοῦτο ἔχων ὑπ' ὄψει, δὲν θέλει ἀποδυσπετήσῃ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐντολήν, ἣν ἔλαβε πρὸ εικοσιπενταετίας παρὰ τῶν ἐν Ἀθήναις συνηγμένων ἀντιπροσώπων τοῦ ἀπανταχοῦ ἑλληνικοῦ γένους. Ὁ ὄρμος ἤδη ἀνὴρ δὲν ἀπώλεσε τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν νεανικῶν αὐτοῦ ἡμερῶν, ὅποτε κατήρχετο εἰς Ἑλλάδα, κηρύττων εἰς τὸν ἑλληνικὸν λαόν, ὅτι ἰσχὺν ἔχει τὴν ἀγάπην αὐτοῦ, καὶ ὑποσχόμενος, ὅτι θέλει καταστήσῃ τὴν νέαν πατρίδα του πρότυπον βασιλείου ἐν τῇ Ἀνατολῇ τὰς δὲ ἐπαγγελίας του ἐκείνας εἶνε ἤδη εἰσέτι ἰκανὸς νὰ τελέσῃ ἐν τῇ ἐξακολουθούσῃ πρὸς πραγματάσιν αὐτῶν ἐργασία. Λαϊκὸς βασιλεὺς, φέρων τὸ χρίσμα τῆς ἔθνικῆς βουλήσεως καὶ ἐλλογῆς, συνεθέθη δι' ἀρρήκτων δεσμῶν συγγενείας καὶ ἀλληλεγγύης μετὰ τοῦ τόπου. Ἡ οἰκογένεια, ἣν ἐθεμελίωσεν, εἶνε γνησίως ἑλληνική, καὶ μέλλων ἀρχηγὸς αὐτῆς τῶν ἔθνικῶν παραδόσεων ὁ Κωνσταντῖνος. Ὑπὸ τοιοῦτους ἑλληνικοὺς οἰωνούς τὸ ἔθνος θέλει ἐορτάσῃ μετὰ τοῦ βασιλέως του τὴν εικοσιπενταετηρίδα τῆς ἀνάσσεως αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἔθνικὴ ἀφοσίωσις καὶ ἀγάπη εἶνε ὁ κληρὸς τῶν ἡγεμόνων, τῶν ἐργασθέντων μετ' ἀφο-

σιώσεως καὶ ἀγάπης ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος των. Ταῦτα δὲ κέκτηται ἤδη ἀμερίστως ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Γεώργιος ἐπὶ τῇ εὐτυχεῖ ἐορτῇ, ἣν θέλει τελέσει μετὰ συμπαντος τοῦ ἔθνους τῆς βασιλικῆς αὐτοῦ εικοσιπενταετηρίδος.

ΤΟ ΒΟΤΑΝΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

ΙΖ'

Μετὰ δύο ἔτη.

Δύο ἔτη πκρῆλθον . . .

Τὴν 1 αὐγούστου 187 . . . ὁ Γιαννῖος Καρανῖκος λαβὼν τὸ ἀπολυτήριο αὐτοῦ παρὰ τῆς Διοικήσεως τοῦ ἐν Νέῃ Μιζέλῃ ἐδρεύοντος τότε τοῦ τάγματος τοῦ Πεζικοῦ, διεπορθμεύθη διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου εἰς Ὀρεοὺς καὶ ἐκεῖθεν πεζοπορῶν ἀφίκετο εἰς τὸ χωρίον τὴν μεσημβρίαν τῆς 4 αὐγούστου. Ἐν τῷ οἴκῳ ἐγνώριζον ὅτι θὰ ἐπανήρχετο κατὰ τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Τρυγητοῦ, ἀλλ' ἠγνόουν ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν. Οὐδεὶς λοιπὸν κατήλθε πρὸς ὑποδοχὴν αὐτοῦ καὶ ὁ πρῶν στρατιώτης ἀφίκετο μόνος εἰς Γούβας.

Καθ' ὁδὸν συνήντησέ τινας γνωστούς χωρικούς ἐξ ἄλλων χωρίων, οἵτινες μετὰ δυσκολίας ἀνεγνώρισαν τὸν υἱὸν τοῦ Καρανῖκου. Ὁ νεανίας εἶχε γίνῃ ἀνὴρ· τὸν ξανθὸν ἴουλον τῆς μορφῆς εἶχεν ἀντικαταστήσῃ μέλας μύσταξ ἀγκιστροειδῶς ἀνεστραμμένος, τὸ τολμηρὸν βλέμμα τῶν ὀφθαλμῶν ἐσκιάζετο ὑπὸ τοῦ πηλικίου πρὸς τὸ δεξιὸν οὖς κεκλιμένου.

Ὁ Γιαννῖος παρῆλθε τὴν ἐν μεταξὺ τῶν ἀγρῶν λιθόκτιστον στήλην, ἣτις σημεῖο τὸ ὄριον τῶν Γουβῶν καὶ εἰσέδυσεν εἰς τὰ Στενάδια. Τοιοῦτο φέρουσιν ὄνομα τὰ προπύλαια οὕτως εἰπεῖν τοῦ χωρίου, τὰ ποτελούμενα ἐκ κισσοστέφων συστάδων μεγάλων πευκῶν, εὐώδη τὴν πρωΐαν, δροσερὰ τὴν μεσημβρίαν, μυστηριώδη τὴν ἑσπέραν, ἅτινα ἠρέπωσε νῦν ὁ ἀμείλικτος πέλεκυς τῶν ὑλοτόμων καὶ τῶν ξυλεμπόρων.

Ὁ πρῶτος ἀνθρωπος, ὃν συνήντησεν ἐκεῖ ἐκ τοῦ χωρίου κατερχόμενον, ἦτο παῖς ὀδηγῶν τοὺς βόας εἰς βοσκήν, εἶτα δ' ὁ Μπάρμα Σταμάτης μεταφέρων διὰ τοῦ ὄνου φορτίον χλωρῶν στελεχῶν ἀραβοσίτου πρὸς τροφήν τῶν κτηνῶν. Ὁ πρῶν στρατιώτης ἠσθάνθη συγκίνησιν τινα ἐπαναβλέπων τὸν πολὺν χωρικόν, μεθ' οὗ εἶχε καὶ μακρινὴν συγγένειαν, καὶ ἐχαίρετισε καὶ ἠσπάσθη τὴν χεῖρα αὐτοῦ. Ἐβάδισαν δὲ ὁμοῦ πρὸς τὸ χωρίον ποικίλα διαλεγόμενοι.

Παρὰ τοῦ Μπάρμα Σταμάτη ἔμαθεν ὁ νέος

χωρικός τὰ κυριώτατα τῶν ἐν τῷ χωρίῳ συμβάντων κατὰ τὴν διετίαν: τίς ἐνυμφεύθη, τίς ἀπέθανε, τίς ἀπέκτησε τέκνον, τίς ἦλθε πρῶτος εἰς τὴν ἄρτι περατωθεῖσαν συγκομιδὴν τοῦ σίτου, πῶς ἐφαίνετο ὁ ἀραβόσιτος καὶ περὶ τῶν βοῶν καὶ περὶ τῶν ποιμνίων ἐκάστου.

Ἐφάνη μεταξὺ τῶν δένδρων ὁ πύργος μὲ τὰ λεπτά του τείχη ὀρθούμενος ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ λόφου· καὶ μετ' ὀλίγον αἱ ταπειναὶ στέγαι τῶν χωρικῶν οἰκῶν ἐρπουσαι παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Καὶ ἔπειτα τὰ φαλακρὰ ἀλώνια μὲ τὰς ἀψιδωτάς ἀχυροκαλύβας των, καὶ ὁ ἀκανθωτὸς φράκτης περὶ τὸν κῆπον, καὶ αἱ τεφραὶ ἐλαῖαι πλήρεις ἀώρων καρπῶν, καὶ αἱ ἀγουσταῖαι ἄπιοι κατάφορτοι, πλήρεις χρυσῶν ἀπίων, καὶ ἐν μέσῃ ὁδῷ ὁ σωρὸς τῶν λίθων, οὓς εἶχον συσσωρεύσει οἱ χωρικοὶ πρὸ χρόνων εἰς ἀνάθεμα κατὰ τοῦ ἀγνώστου κλέπτου.

— Τὸ χωριὸ εἶν' ἔρημο, κανέναν δὲν θαῦρης 'ς τὸ σπίτι, εἶχεν εἰπῆ ὁ γέρων καθ' ὁδόν.

— "Ὅλοι 'ς τὴ βοσκή νάχουνε πάη; ἠρώτησε μειδιῶν ὁ πρῶν στρατιώτης.

— Αἶμ, ὅτι ἠμίτισαν ἀπ' τάλωνια, πᾶνε νὰ ἔξαποστάσουε καὶ ναῦρουν παρηγοριὰ 'ς τὰ βότσια, κόθουν καὶ ἴλιγη καλαμποκιά, μαζῶνουν καὶ κᾶν'να φασούλι, ἢ κᾶν'να καρούδι μπαμπάκι ὅσοι ἔχουν· ἄλλοι κᾶν'να ξυλαγγράκι γιὰ δροσιά. Τί νὰ σοῦ κἀνή ὁ κοσμάκης;...

Τὸ χωριὸν ἀληθῶς ἦτο ἔρημον· αἱ θύραι τῶν οἰκῶν κλεισταί. Ἀνὰ τὰ ἀλώνια αἱ ὄρνιθες περιήρχοντο μετὰ κακκαρισμῶν βραμφίζουσαι τὸ ἔδαφος, παρὰ τὸ φρέαρ ὑπὸ τὰς σκελετώδεις πλατάνους χῶροι ἐκυλίοντο ἐν τῷ βορβόρῳ ἠδονικῶς γρυλλίζοντες.

Ὁ Γιαννιὸς μετὰ παλμῶν χαρᾶς ἐπισπεύδων τὸ βῆμα ἐπάτησε τὸ ἀσβεστόχριστον κατώφλιον τοῦ πατρικοῦ οἴκου καὶ ὤθησε τὴν θύραν πιέσας κρυπτόν τινα σύρτην. Οὐδένα εὗρεν ἐντός. Μετὰ τὸν ἐκ τοῦ δρόμου καὶ τοῦ ἡλίου κάματον δροσερός τις φιλόξενος ἀὴρ περιέβαλεν αὐτὸν ὡσεὶ θωπεία πρὸς τὸν ἐπανελθόντα. Ὁ νέος χωρικός ἐκάθισεν ἐπὶ ξυλίνου χονδροειδοῦς σίμποδος καὶ ἔστρεψε περὶ ἑαυτὸν τὸ βλέμμα. Παρελθόντος τοῦ πρῶτου ἐκ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων θάμβους διέκρινεν ἤδη ἐν τῷ σκιόφωτι τὰ διάφορα ἀντικείμενα. "Ὅλα ἦσαν γνῶριμα, ὅλα ἦσαν ὅπως πρὸ δύο ἐτῶν πρὶν ἢ ἀπέλθῃ εἰς τὸν στρατόν. Αἱ κουβέλαια τοῦ σίτου καὶ τοῦ ἀραβόσιτου εἰς τὸ βάθος, τὰ ξηροτύρια διὰ βρύων ἀνηρητημένα ἀπὸ τῶν καπνισμένων δοκῶν τῆς στέγης, αἱ τσέργαι εἰς τὴν γωνίαν συνεσωρευμένα, τὰ τράστα εἰς τὸν τοῖχον, ἡ ποικιλόχρωμος κασσέλα τῆς μητρὸς ἐκεῖ. Καὶ αὐτὸ τὸ μακρὸν ἀλθαικὸν ὄπλον, τὸ ὄπλον, ὅπερ ἔφερον ἄλλοτε φυλάσσων τὸ ποί-

μνιον ἐκρέματο μεταξὺ τῶν δρεπάνων δεξιᾷ τῆς θύρας.

Ὁ πρῶν στρατιώτης ἀφήρησε νωθρῶς τὸ πηλίκιον καὶ ἀπέμαξε τὸ κάθιδρον μέτωπον, εἶτα δ' ἐγερθεὶς βιαίως ἐπλησίασεν εἰς τὸν τοῖχον, ὅπου ἐκρέματο παλαιὸν τι τράστον χρησιμεῖον ἀνέκαθεν ἀντὶ ὀφουλακίου διὰ τὸν φόβον τῶν ποντικῶν. Ἐβύθισε μετὰ σπουδῆς τὴν χεῖρα καὶ ἀνέσυρε μειδιῶν τεμάχιον ἀζύμου ἄρτου καὶ γωνίαν ξηροτύριου. Καὶ τότε ὄρθιος ἐν μέσῳ τοῦ ταπεινοῦ οἴκου, γεύμενος τοῦ ἀγροτικοῦ ἐκείνου ἀρίστου, ὅπερ τοςάκις εἶχεν ἐνθυμηθῆ μετὰ πόθου μακρὰν ἐκεῖ ὑπὸ τὴν σκοπιᾶν τοῦ φρουροῦ, ὁ νέος χωρικός ἠσθάνθη ἐν εἶδει γλυκυτάτου ῥιγήματος κορυφουμένην, ἀνεκλάλητον τὴν χαρὰν τῆς ἐπανόδου.

— Αἶ, Γιαννιέ, ἠκούσθη ἔξωθεν ἡ φωνὴ τοῦ Μπάρμπα Σταμάτη.

— Τί προστάζεις, μπάρμπα; ἠρώτησεν ὁ χωρικός μαζῶν ἔτι.

— "Ἄν θές νὰ σμιξῆς τοὺς δικοὺς σου, σύρε κατὰ τὸν Φτεριᾶ. "Ὡρα καλὴ καὶ καλῶς ὄρισες ἄλλη μιὰ φορὰ!

Καὶ ὁ γέρων ἀπῆλθε σύρων τὸν ὄνον ἄνευ φορτίου.

Ὁ Γιαννιὸς εἶχεν ἐπιθυμήσῃ καὶ ἄλλο τι πολὺ πλέον ἢ τὸν μέλανα ἄρτον καὶ τὸν ξηρὸν τυρὸν τοῦ χωρίου, εἶχεν ἐπιθυμήσῃ τὸ ὕδωρ τῆς βρύσεως αὐτοῦ. Εἶνε γνωστὸν οἷαν στοργὴν τρέφουσιν οἱ χωρικοὶ πρὸς τὸ καλὸν ὕδωρ. Ζηλευτὰ θεωροῦνται τὰ χωρία τὰ ἔχοντα καλὴν βρύσιν. Καὶ ὅταν δὲ ὑπάρχῃ τοιαύτη εἰς μακρὰν ἀπόστασιν, ὁ ἀγρότης δὲν διστάζει νὰ μεταβῆ ἵνα πῆ ἐκεῖ, ἀντὶ νὰ προτιμήσῃ ἄλλο τι προχειρότερον ὕδωρ. Ἐν τῇ δημῳδαί ποιήσει τοςάκις δὲν φέρονται κόραι ἐν πεδινοῖς τόποις νυμφευθεῖσαι καὶ ποθοῦσαι μετὰ δακρύων τὸ ὕδωρ τοῦ ὄρεινου αὐτῶν χωρίου;

Ἡμεῖς οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων εἴμεθα ἐκλεκτικοὶ περὶ τὴν τροφήν καὶ πίνομεν ἀδιακρίτως τὸ πρῶτον τυχὸν ὕδωρ· ὁ πολὺς ἀγροτικὸς πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδος τρώγει τὸ προστυχόν, ἀλλ' ἔχει ἀπίστευτον πολλακίς λεπτότητα περὶ τὴν ἐκλογὴν καὶ ἐκτίμησιν τοῦ ὕδατος, ὅπερ πίνει. Ἀναμφιρρήστως δὲ τῶν Ἑλλήνων τὸ ἐθνικὸν ποτὸν δὲν εἶνε οὐδ' ὁ οἶνος, οὐδέ τὸ οἰνόπνευμα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ καὶ μόνον τὸ ὕδωρ.

Τὸ ὕδωρ τῶν Γουθῶν εἶνε περιάλλητον ἀνὰ τὴν ἐπαρχίαν πᾶσαν διὰ τὴν διαύγειαν, τὴν δροσερότητα καὶ τὰς ὑγιεινὰς αὐτοῦ ιδιότητας. Κατέρχεται ἀπὸ τοῦ βουνοῦ τῆς Καρβουναριᾶς διὰ τῶν πετροδῶν κλιτύων, ἄς οὐδέποτε θερμαίνει ἡλιακὴ ἀκτίς. Ἐκτισαν ἐκεῖ μικρὰν βρύσιν καὶ ἀντὶ κρουνοῦ ἐνέπηξαν κἀννην καράβιναν, ἣν φράττουσι διὰ στυπίου ἢ τετυλιγμένων φύλλων. Ἄλλ' ὁ κρουνοὸς δὲν κλείεται

καλῶς καὶ τὸ ὕδωρ βέει διαρκῶς ὑγραῖνον τὸ ἔδαφος καὶ ἀποτελοῦν μικροσκοπικὸν ρύακα, ἐν ᾧ φοιτῶσι κόσσυφοι καὶ σεισοπυγίδες καὶ ψυχαὶ καὶ μέλισσαι. Περὶ τὴν βρῦσιν ἀναρριχῶνται κισσοί, ἀγράμπελαι, ἀκρόβατοι, καὶ φύονται κατὰ τὰς σχισμὰς βρύα καὶ πολυτρίχια.

Ὁ Γιαννιὸς ἐκόλλησεν ἐπὶ τοῦ κρουνοῦ τὰ χεῖλη ἀπλήστως καὶ ἔπιδε δις καὶ τρίς διακόπτων ἐπὶ μικρὸν τὴν πόσιν ὅπως ἀναπνεύσῃ.

— Ἀθάνατο νερό, ἐψιθύρισεν ἀπομάσσων διὰ τῆς χειρὸς τὸν βεβρεγμένον μύστακα.

Ἐπεὶ τὴν βρῦσιν τοῦ χωρίου ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ βουναῦ κεῖται ὁ καίσκος τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς λευκάζων μεταξύ τῶν θάμνων καὶ τῶν δένδρων. Ὁ χωρικὸς ἀνέτεινε τὸ βλέμμα :

— Πᾶ νὰ κάνω κ' ἕνα σταυρὸ ἔς τὴ χάρι τῆς, ἐσυλλογίσθη.

Ἀνῆλθε γοργῶς τὴν ὀλισθηρὰν ἀτραπὸν, ὤθησε τὴν ταπεινὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε κύπτων καὶ εὐλαβῶς σταυροκοπούμενος. Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ καΐσκου ἦτο πενιχρότατον, ἐν ἐκπληκτικῇ δ' ἀντιθέσει πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν τοίχων κεκολλημέναις χαρτίναις ἀγιογραφίαις, τὰ βάνουσα κηροπήγια, τὰ θολὰ κονιορτώδη κανδήλια, ἐρυθρὸν μεταξωτὸν παραπέτασμα μετὰ χρυσοῦ σταυροῦ ἐκρέματο πρὸ τῆς πύλης τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἀργυροῦν ποτήριον τῆς θείας μεταλήψεως ἐλαμπεν ἐπὶ τῆς λιθίνης Ἁγίας Τραπεζῆς. Ἐπὶ τῇ εἰσοδῷ τοῦ χωρικοῦ ἱκτίς ἐκρύβη ὀπισθεν τῆς εἰκόνης τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἀλλ' ἡ ἐπὶ τοῦ κανδηλίου ἀράχνη δὲν ἀφῆκε τὴν μεγάλην μυῖαν ἧτις ἐβόμβει συλληφθεῖσα ἐν τῷ δικτύῳ, οὐδ' οἱ σάρκακες ἔπαυσαν τὸν μονότονον αὐτῶν τριγμὸν ἐντὸς τῶν ξύλων τοῦ ἱεροῦ.

Ὁ χωρικὸς ἀκροποδητεῖ βαδίζων ἠσπᾶσθη τὰς τέσσαρας πέντε εἰκόνας καὶ ἐξῆλθεν ὀπισθοχωρῶν καὶ σταυροκοπούμενος. Δίχως νὰ κατέλθῃ πάλιν πρὸς τὸ χωρίον εἰσεχώρησεν εἰς τὸ ὑπερκείμενον δάσος διὰ λαθυρινώδους ἀτραποῦ ἧτις ἔφερε πέραν εἰς τὸν Φτεριᾶν, ὅπου κατὰ τὸν Μπάρμπα Σταμάτην ἦσαν ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, ἴσως καὶ ὁ ἀδελφὸς Φωκίων, ὁ πρὸ μηνῶν τινων μόλις νυμφευθεὶς ἐν τῷ χωρίῳ καὶ ἀποχωρήσας τοῦ πατρικοῦ οἴκου.

Ὅντως ὑπὸ σκιᾶν μονήρους ἐλαίας, ἐν μέσῳ τοῦ ἀγροῦ, ἐκάθητο ὁ γέρον Καρανίκος, ἡκυρὰ Βάσσω, ὁ Φωκίων καὶ τισ νέα χωρικὴ ὠχρὰ καὶ ἄχαρις. Ἡ κινουρήγης αὐτῆς περιβολὴ καὶ οἱ περὶ τὸν τράχηλον καὶ τὸ μέτωπον ἀργυροῦ κόσμοι ἐμχρτύρουσαν ὅτι ἦτο νεόνυμφος. Καὶ ἦτο αὕτη ἡ Ἀγγέλω τοῦ Νικολοῦ, σύζυγος τοῦ Φωκίωνα.

Ἐπὶ τῆς ἀνθοκίτης, ἧτις ἀνέδιδε λευκὸν καπνόν, κῶνοι ἀραβοσίτου κίτρινοι, στυλπονοὶ ὡς ὁ ἤλεκτρος, ἐψήνοντο πληροῦντες ὀρεκτικῆς

ὀσμῆς τὸν ἀέρα. Καὶ ὁ μὲν Καρανίκος ἔστρεφεν αὐτοὺς διηλεκτῶς πτύων τοὺς δακτύλους, ὁ δὲ Φωκίων ἐγρύλλιζεν ἐπὶ τῶν χορδῶν αὐτοσχεδίου λύρας· ἐκ τῶν γυναικῶν ἡ μὲν πενθερὰ ἐνηθεν, ἡ δὲ νύμφη ἔρραπτε μάλλινον σάκκον διὰ τὴν προσεχῆ συγκομιδὴν τοῦ ἀραβοσίτου.

Ὁ ἀγρὸς οὗτος ἦτο ὡς ἐκ τῆς θέσεως καὶ τῆς ποιότητος τῆς γῆς ὄψιμος καὶ οἱ ἀραβοσίτοι προέβαλλον θαλεροὺς ἔτι τοὺς ὀγκῶδεις κώνους καὶ ἔσειον ὑψηλὰς τὰς μήπω ἀποκοπέσας θυσσανωτὰς κορυφὰς.

Πρώτη ἡ Ἀγγέλω εἶδε τὸν Γιαννιὸν πέραν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ ἀγροῦ.

— Ἐνας στρατιώτης, εἶπε καρφώνουσα τὴν βελόνην.

— Ὁ Γιαννιὸς! ἐφώνησεν ἡ μήτηρ ἐρυθριάσασα ἐκ τῆς αἰφνιδίας χαρᾶς.

Μεθ' ὅλον τὸ βάρος τοῦ σώματος αὐτῆς ἔσπευσεν εἰς προὔπαντησιν τοῦ υἱοῦ προσκρούουσα ἐπὶ τῶν ἀραβοσίτων, ἐμπλεκομένη εἰς τοὺς κατὰ γῆς ἔρποντας κλώνας τῶν κολοκυνθῶν. Ὁ πατήρ καὶ ὁ ἀδελφὸς ἠκολούθησαν βραδύτερον βλίνοντες καὶ εἶπετο τελευταία μετὰ περιεργίας ἅμα καὶ συστολῆς ἡ νύμφη, κρατοῦσα τὸν σάκκον ἐν τῇ ἀγκάλῃ.

Καὶ ἠχηρὰ φιλήματα καὶ περιπτύξεις καὶ δάκρυα εὐτυχίας καὶ ἐπιφωνήσεις :

— Καλῶς μᾶς ἦρθες!

— Καλῶς ματασμίξαμε!

— Ἀρέ, σὺ ἐγίνηκες ἄντρας! φτοῦ νὰ μὴ βασκαθῆς.

— Ἐτσι ἔξαφνικὰ νάρθης; Γι' αὐτὸ ἔπαιζε τὸ μάτι μου ἐφές.

Ἡ Ἀγγέλω τέλος ἐτόλμησε νὰ προβῆ καὶ νὰ τείνῃ ἀδεξιῶς τὴν χεῖρα :

— Καλῶς ὦρισες! ἐφέλλισεν.

— Ἡ νύμφη μας, εἶπεν ἡ μήτηρ δίδουσα περιττὴν ἄλλως ἐξήγησιν πρὸς τὸν Γιαννιόν.

Ἐπανῆλθον πάντες εἰς τὴν προτέραν θέσιν ὑπὸ τὴν ἐλαίαν. Ὁ Γιαννιὸς εἶχε νῦν διαρκῶς τὸν λόγον ἀφηγοῦμενος τὰ κατὰ τὸν στρατιωτικὸν αὐτοῦ βίον, δίδων ἀπάντητιν εἰς παντοίας παραδόξους ἢ μωρὰς ἐρωτήσεις περὶ τῆς ἐν ταῖς πόλεσι ζωῆς. Καὶ κατεβρόχθιζε κώνους ἀραβοσίτου φιλοστόργως παρασκευαζομένους ὑπὸ τοῦ πατρὸς καὶ ἐπνίγετο μασσῶν καὶ ὀμιλῶν ἐν ταύτῳ. Οἱ δὲ λοιποὶ προσέβλεπον αὐτὸν σταυροῦντες τὰς χεῖρας.

Ἡ μορφὴ τῆς μητρὸς ἡ πλαδαρὰ ἠκτινοβόλει ἐξ εὐτυχίας, ὑπὸ τὸν λευκὸν μύστακα τοῦ Καρανίκου διεγράφετο ἤρεμον μεδιάμα, ἡ δὲ Ἀγγέλω ἐταπείνου καὶ ἠνώρθου τοὺς κίτρινους ὀφθαλμούς μηχανικῶς, ὡς νὰ μὴ ἐνόει περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Μόνος ὁ Φωκίων ἐφνίγετο σύνοφρος καὶ ἐθώπευε τὸν πώγωνα. Πάντοτε εἶχε κρυπτήν τινα ζηλοτυπίαν πρὸς τὸν μικρὸν ἀδελ-

φόν, τὸν ἀγαπητὸν τῆς μητρὸς, νῦν δ' ἐπὶ τῇ ἐγκαρδίῳ δεξιῶσει ἡ ζηλοτυπία αὕτη ὑπεξεκαίετο.

Ἐμεινεν ἐν τῷ ἀγρῷ μέχρι τῆς δαίλης καὶ θὰ ἔμενον ἔτι βραδυτέρον, ἀλλ' ἡ κυρὰ Βάσσω ἠγέρθη λέγουσα :

— Πάμε καὶ πῆρε νὰ βραδυάσῃ. Δὲν ἔχομε μαγειρεμμένα τίποτε. Πῶς θὰ κάνουμε τοῦ Γιαννιῦ τὰ καλωσῳρίσματα ; . . . Σήκω νύφη !

Ἐν τῷ χωρίῳ διεδόθη ἡ εἰδησις ὅτι ὁ Γιαννιὸς ἀφίκετο καὶ πάντες ἔσπευδον νὰ χαιρετίσωσιν αὐτὸν καθήμενον παρὰ τὴν θύραν τοῦ οἴκου. Ἡ μήτηρ ἔτεινε τὸ παγούριον τῆς ραχῆς εἰς τοὺς ἐπισκέπτας, ἡ νύμφη παρεσκευάζε χυλὸν διὰ τηγανίτας. Ἐνύκτωσε καὶ ἡ κίνησις καὶ ἡ εὐθυμία ἐξηκολούθησε πρὸ τοῦ οἴκου τοῦ γέροντος Καρανικίου.

Ὅτε ἡ Ἀγγέλω προσέφερον ἐν πηλίνῳ πινακίῳ τὰς θερμὰς καὶ μελιρρῦτους τηγανίτας, ὁ Γιαννιὸς τὸ πρῶτον ἐμνήσθη τῆς Ἀθιγγανίδος.

Οὐδ' ἴχνος ἀπέμεινε πλέον ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτος, πολλάκις δὲ ἐγέλασε μετὰ συστρατιωτῶν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ οἴνου ἀφηγηθεὶς τὰς περιπετείας τῶν μετὰ τῆς κόρης τοῦ σιδηρουργοῦ σχέσεών του, καὶ ᾤκτειρε νῦν ἑαυτὸν ἐπὶ τῇ τότε ἀπλότῃ καὶ εὐπιστίᾳ. Μετὰ διετῆ στρατιωτικῆν ζωὴν, οὐδ' εἰς μαγείας, οὐδ' εἰς φίλτρα ἐπίστευε πλέον. Ἡσθάνετο ὅμως κνισμοὺς ἀκαταμαχῆτου περιεργίας, ἐπεθύμει σφόδρα νὰ μάθῃ τί ἀπέγινεν ἔκτοτε ἡ Ἀθιγγανίς, ποῦ ἦτο νῦν. Καὶ ἐτυραννεῖτο μὴ εὐρίσκων τρόπον ὅπως ἀποτείνη τοιαύτην ἐρώτησιν.

Τέλος ὅτε πάντες ἀπῆλθον καὶ ἡ μήτηρ ἠπλου τὰς τσέργας ὅπως κατακλιθῶσιν, ὁ Γιαννιὸς δὲν ἀντέσχε πλέον :

— Ἀλήθεια, μάνα, τί γίνεται ὁ Γυρτοκάβουρας, ποῦ εἶχε φκιασῆ τοῦ Φωκίου τὸ τοιακοῦρι ; . . .

— Μῆτε τὸν ματάειδα πλεῖα ἀφ' ὄντας ἔφυγε, μῆτε ματάκουσα γιὰ δαῦτον. Θὰ πῆγε πάλι πέρα ἔς τὸ τούρκικο κατὰ πῶς φαίνεται, μιὰ καὶ τὸν ἔδιωξ' ἀπ' τὸ καλύβι ὁ Καραμπελας.

Καὶ ὁ Γιαννιὸς μαθὼν ὅτι ἡ Ἀθιγγανίς δὲν ἦτο πλέον ἐν τῷ παρακειμένῳ χωρίῳ, ἀλλ' ὅτι ἔφυγεν, ἔφυγεν εἰς τὴν ἀντίπεραν ἀκτὴν, ἠσθάνθη ἄρρητον ἀνακούφισιν. Καὶ ἦτο αὐτὸς ὁ ὁμόςσας ἄλλοτε ἀγάπην αἰωνίαν εἰς τὴν ἐν ταῖς ἀγκάλας αὐτοῦ ὀδυρομένην κόρην !

Τοιοῦτοι εἴμεθα οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ τῆς Εὐκας αἱ θυγατέρες εἶνε ἀξίαι ἡμῶν. Ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς συναλλαγαῖς δίδομεν ὄρκους καὶ λαμβάνομεν δάκρυα — εἶνε κιβδηλοὶ οἱ ὄρκοι καὶ εἶνε πλαστὰ τὰ δάκρυα.

Ἀπατῶμεν καὶ ἀπατῶμεθα ! . . .

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Ο ΝΕΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον εὐλλογ].

Κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1863 ἀνεφύη τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Σλέσβιχ—Ὀλοστάιν, τὸ ἐν ἔτει 1864 ἀπολήξαν εἰς πόλεμον. Ἐν Γερμανίᾳ τότε τὸ ἔθνος σχεδὸν ὀλόκληρον καὶ αἱ πλεῖστα τῶν κυβερνήσεων ἐκηρύχθησαν κατὰ τοῦ Πρώσου πρωθυπουργοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ δουκὸς Φριδερίκου τοῦ Σλέβιχ—Ὀλοστάιν Σονδερβούργου, Αὐγουστεμβούργου, ὅστις ὑπὸ τὸ ὄνομα Φριδερίκος Θ' διεξέδικει τὰ παρὰ τὸν Ἑλβαν δουκάτα.

Ποία ὑπῆρξεν ἡ ἐνέργεια τοῦ πρίγκιπος Φριδερίκου Γουλιέλμου κατὰ τὴν ταραχώδη ἐκείνην περίοδον ; Τοῦτο μόνον δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι, ἂν ὁ ἐξάδελφός του Φριδερίκος Κάρολος διωρίσθη ἀρχηγὸς τῶν πρῶσσικῶν στρατευμάτων, εἰς αὐτὸν οὐδεμίαν ἀνετέθη ἀνωτέρα διοίκησις. Προσκολληθεὶς εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ στρατάρχου Βράγγελ ἀρχιστρατήγου τῶν αὐστροπρῶσσικῶν δυνάμεων, εἶχε νὰ ἐκπληρώσῃ ἀποστολὴν μᾶλλον διπλωματικὴν ἢ στρατιωτικὴν. Ἐπρόκειτο νὰ κατευνάσῃ τὰς φιλέριδας διαθέσεις, αἵτινες ἐνίοτε ἀπέληγον εἰς ρήξεις καὶ νὰ ἐξαλείψῃ πᾶσαν ἀφορμὴν ψυχρότητος ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ τοῦ συνηνωμένου στρατοῦ διοικήσει.

Ἡ συμβιβαστικὴ αὕτη ἀποστολὴ ἦτο τὰ μέγιστα δυσχερὴς καὶ ὅμως ὁ πρίγκιψ νῆδοκίμησεν ἐν αὐτῇ καὶ δὲν περιέστη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ποιήσῃται χρῆσιν τῆς ἀπονεμηθείσης αὐτῷ πληρεξουσιότητος, δι' ἧς ἐξουσιοδοτεῖτο ἐν ἀνάγκῃ ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν ἀνωτάτην ἀρχηγίαν. Διὰ τοῦτο τὸ δημόσιον οὐκ ὀλίγον ἐξεπλάγη μετὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Δύππελ καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐν Λονδίῳ συνδιασκέψεως βλέπον τὸν πρίγκιπα τὸν παρασχόντα τόσο λαμπρὰ δείγματα τῆς ἰκανότητός του ἀποσυρόμενον μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς Ἑλβετίαν ὅπου διέμεινε μέχρι τοῦ μέσου τοῦ χειμῶνος, παρακολουθῶν ὡς ἐντελῶς ἀμερόληπτος θεατῆς τὸ ἐν ἀπουσίᾳ του ἐκτυλισσόμενον πολιτικὸν καὶ στρατιωτικὸν δρᾶμα.

Τὸ ἔτος 1865 κατηναλώθη ὀλόκληρον εἰς τὰς ἐκ τοῦ συμφέροντος προερχομένας ἀντιζηλίαις μεταξὺ Αὐστρίας καὶ Πρωσίας ὡς πρὸς τὸ πολίτευμα τὸ ὁποῖον συνέφερε κάλλιον ν' ἀποδοθῆ εἰς τὴν νεωστὶ κατακτηθεῖσαν χώραν, ἂν ἔπρεπε δηλονότι ν' ἀποτελέσῃ αὕτη κράτος αὐτόνομον ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ πρίγκιπος Φριδερίκου ἢ ὡς ἀπλῆ ἐπαρχία νὰ προστεθῆ εἰς τὸ πρῶσσικὸν στέμμα.

Ἐκ τῶν προτέρων εὐχερῶς ἠδύνατό τις νὰ προῖδῃ ὅτι ζήτημα τόσο φλογερὸν ἔμελλε ν' ἀπολήξῃ εἰς πόλεμον. Ἐν αὐτῇ τῇ βασιλικῇ οἰκογενείᾳ τῆς Πρωσίας ἐξεδηλώθησαν λίαν